

Vereniging met Christus

Thomas Boston

"Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing."

1 Korinthe 1:30

Jaargang 6 nummer 9 – juli 2004

Eerder uitgegeven nummers van Jaargang 6

1. Nabij u is het Woord!	- S.C. von Kapff
2. De blijde boodschap	- Thomas Boston
3. De hoop van het geloof	- Andrew Murray
4. Blijdschap in Christus	- Octavius Winslow
5. Bent u een christen?	- J.C. Ryle
6. De zonde vergeven en vergeten	- H. Grattan Guinness
7. Gods boodschap van vrede aan alle mensen	- Horatius Bonar
8. De zondares	- Louis Gaussen

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: *Union with Christ, the only way to Sanctification*

Uit: *Volume II of the complete works of the late Rev. Thomas Boston, Ettrick, including his memoirs, written by himself, carefully edited by the Rev. Samuel McMillan in Twelve volumes.*

Uitgegeven door: Richard Owen Roberts, Publishers, Wheaton, Illinois - 1980

Deze preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel

De originele Engelse preek is te vinden op onze website: <http://www.tabernakel.nl>

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Vereniging met Christus

"Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing."

1 Korinthe 1: 30

Zelfs in haar diepste duisternis van zonde was de wereld toch niet ongevoelig voor het feit dat de natuur van de mens verdorven is. Dat de mens behoefte heeft aan iets waarmee hij God zou kunnen behagen. Waardoor hij gelukkig zou kunnen worden en het gebrokene in zijn natuur zou kunnen helen. En hoewel jood en heiden zich bedienden van verschillende middelen, waarmee zij dat dachten te kunnen bereiken, stemden zij toch hierin overeen dat de mens daarvoor tot zichzelf in zou moeten keren. Zij wilden iets uit het bedorven natuurlijke vermogen nemen om zichzelf daarmee te helpen. Daarbij ontdekten zij echter dat ze de diepte van de verdorvenheid van de menselijke natuur niet voldoende hadden voorzien.

Het Voorwerp dat God aangewezen had om de mens uit de macht van het verderf en de zonde te verlossen, namelijk Christus, was voor de Joden een ergernis en voor de Grieken dwaasheid. Dit laat de verdorvenheid van ons verstand zien. En als we ons oor te luisteren leggen, kunnen we horen dat het niet-wedergeboren deel van de christelijke wereld vandaag nog precies hetzelfde betoogt.

In onze tekst zien we de hoofdsom, de kern van Gods raadsplan tot redding van zondaren; het middelpunt van dit plan is de gekruisigde Heere Jezus Christus. Wij willen u daarover twee gedachten voorstellen:

- I. Dat de gehele zaligheid van een mens van Christus komt.
- II. Allen die deel hebben aan deze zaligheid, moeten daar deel aan hebben in Hem, door de vereniging met Hem.

I. God heeft Christus aangewezen als de Bron van alle zaligheid, naar Wie de mens moet worden overgebracht om er deel aan te hebben. Toen Farao Jozef tot heerser in Egypte had aangesteld, verwees hij het hongerende volk dat om brood vroeg naar Jozef. Zo heeft God de Middelaar aangesteld. *"Mijn getrouwheid en Mijn goedertierenheid zullen met Hem zijn, en Zijn hoorn zal in Mijn Naam verhoogd worden"* (Ps. 89: 25).

Als we de puinhopen van onze gevallen natuur aandachtig bekijken, vinden we vier hoofdzaken in onze toestand waarvoor bij Christus genezing kan worden gevonden.

1. De mens kent van nature de weg naar het ware geluk niet. Hij is God kwijtgeraakt en weet niet hoe hij Hem terug kan vinden. Doordat hij in de handen van satan is gevallen, heeft hij net als Simson zijn beide ogen verloren. Hij tast naar de weg tot het geluk, maar vindt die niet, evenmin als de inwoners van Sodom de deur van Lots huis konden vinden. Temidden van de puinhopen van de diepe val werden enkele overblijfselen van kennis door de mens wat verder ontwikkeld. Door studie, door het letten op het werk van God en in sommige gevallen door openbaring van buitenaf, die nochtans door de verdorven natuur van de mens verdraaid werd. En deze verbeterde denkbeelden noemde de mens wijsheid. Maar de weg tot de zaligheid door middel van het houden van Gods geboden,

de enige weg die Adam van nature bekend was en die door zijn val afgesloten was, was voor de mens in zijn eigen wijsheid onbereikbaar. Tenzij - om zo te zeggen - de natuurlijke kennis van de gevallen mens verder zou reiken dan de volmaakte kennis van voor de val. Daarom is de wijsheid van de mens tegelijk zijn dwaasheid. Als medicijn hiertegen is echter Christus tot 'wijsheid' geworden. De schatten van wijsheid en kennis waren in Hem verborgen (Kol. 2: 3).

Hij is aangesteld als de grote Leraar van allen die de eeuwige gelukzaligheid zoeken. De schriftgeleerden en Farizeeën moesten hun boeken terzijde leggen, omdat die niet geschikt bleken om hun de weg tot het ware geluk te wijzen. Zij moesten hun aandacht richten op de Goddelijke Mens, Jezus Christus, in Wie al de volheid van de Godheid lichamenlijk woont. De wijzen van de wereld moesten afstand doen van het vertrouwen op hun natuurlijke bekwaamheden. Zij moesten een dikke streep halen door alles wat ze buiten Christus verworven hadden. Als onwetenden moesten ze neerzitten aan de voeten van Christus om door Hem onderwezen te worden. Degenen die nauwelijks enige kennis bezitten, maar hun zielen aan Hem geven, zullen bestraald worden met de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die Gods beeld is.

2. De mens is onrechtvaardig en kan niet bestaan voor een rechtvaardig God, Die de zonde vergeldt. Zijn schuld maakt hem onderworpen aan de toorn en maakt hem doemwaardig voor Gods heilig aangezicht. Dit alles is zo diep gegrift in het hart van de mensen, dat zelfs een onbekeerd geweten soms hevig verontrust wordt door de gedachte aan het oordeel van God: *"dat degenen die zulke dingen doen des doods waardig zijn"* (Rom. 1: 32). Welnu, om zich hiertegen te wapenen gaat de natuurlijke mens aan het werk om zijn eigen gerechtigheid te werken. Om zo de toorn van God te stillen en door gehoorzaamheid Zijn gunst deelachtig te worden. Maar wanneer het licht van de heilige wet die gerechtigheid bestraalt, blijkt het niets meer dan een vergaan, door de motten aangevreten kleed dat de ziel niet kan bedekken voor de Heere (Jes. 64: 6). Laat de mens zich uitstrekken zo hij wil, het bed blijkt te kort en de bedekking te klein om zich er in te wikkelen.

Als geneesmiddel hiertegen is Christus tot gerechtigheid geworden. Door Zijn gehoorzaamheid aan de wet en het dragen van de straf waarmee de wet dreigt, heeft Hij eeuwige gerechtigheid aangebracht. Dit is de bedekking die alle mensen, die een toevlucht zoeken, kan bedekken, want het is de gerechtigheid van God Zelf. Een geheel schoon kleed, een wit gewaad zonder de minste vlek. Het is de gerechtigheid van Gods Zoon. Hij is heilig, onbevlekt en zonder zonde.

Als het op vertrouwen aankomt, mogen de meest hoogstaande moralisten alles wat zij in hun moralisme bereikt hebben, wel als vuile lompen afleggen voor de Heere. Mensen met de zuiverste belijdenis en anderen die de wet der gerechtigheid denken te volbrengen, moeten afstand doen van die gerechtigheid die hen als het ware aangeboren is. Zij moeten van dit alles ontdaan neerzitten voor de Heere om de toegerekende gerechtigheid van Christus te kunnen ontvangen. De slechtste van alle mensen die tot Hem vlucht, zal in Hem een gerechtigheid vinden die ook zijn deel wordt. Zodat zij die in het geheel niet rechtvaardig zijn, in een volmaakte gerechtigheid zullen worden gehuld, als zij Christus zullen aannemen, zoals God Hem heeft gegeven.

3. De mens is onheilig, niet geschikt voor de gemeenschap met een heilig God, nu niet en hierna niet! Zijn ziel is dood in zonden. Zijn kwade begeerten zijn springlevend en heersen

over hem. Hij is net zomin geschikt voor de hemel als een varken voor een paleis. Om zichzelf op dit punt te helpen, verzamelt de natuurlijke mens al zijn wilskracht. Hij probeert zijn plichten te doen en de richting van zijn leven en zijn gesprekken te leiden in het kanaal van de wet. Sommigen verkiezen deze weg van uitwendige reformatie.

Maar er is evenveel verschil tussen ware heiligmaking en dat wat deze mensen bereiken, als tussen een levend lichaam en een gebalsemde mummie. Anderen daarentegen vinden dat al hun pogingen geen zin hebben. Zij geraken zo tot wanhoop aan hun heiligmaking en leven zich daarom maar uit in hun boze lusten. En hoe kan het ook anders met zo'n mens?

Want als dwazen en zotten wentelen ze zich in de modder om zich te reinigen. Het huis dat van het fundament af vernieuwd moet worden, proberen zij provisorisch te herstellen. In hun streven naar heiliging handelen zij alsof er niets anders nodig is dan activiteit, om hun natuurlijke vermogen tot heiligmaking te gebruiken en op te scherpen. En dit is tegenovergesteld aan de leer van het Evangelie. Want onze natuurlijke gaven zullen ons tot heiligmaking niet meer van dienst kunnen zijn dan de benen van een kreupele hem kunnen dienen om te lopen. Maar het druist tegen het gezonde verstand in dat de kreupele, om genezen te worden, niets anders zou hoeven te doen dan zich op te richten en te gaan lopen.

Uit de geschiedenis van Job kunnen we leren, dat als het hele lichaam vol etterbuilen en zweren zit, de handen niet in staat zijn om te krabben, want ze zijn net zo ziek als de rest van het lichaam. Daarom nam hij een potscherf om zich mee te krabben. Omdat zijn natuurlijke krachten verdorven zijn, is er in de ongelovige niets reïns; hij zal zichzelf nooit kunnen zuiveren.

Maar als een geneesmiddel hiervoor is Christus ons tot heiligmaking geworden. In Hem is een volheid van de Geest der heiligmaking om uit te delen aan de ongehoorzamen. En God zendt de afkerige zondaar tot Hem, opdat die uit Zijn volheid genade voor genade mag ontvangen. Afgaande op het uiterlijke kan een mens een voor het oog van de wereld vlekkeloos leven hebben geleid, maar toch nog vervreemd zijn van het geloofsleven. Zo iemand behoort te weten, dat hij alleen maar een nieuwe buitenkant voor de oude mens gemaakt heeft, die Christus nooit bedoeld heeft te herstellen, maar juist teniet wil doen. Hij moet weer opnieuw beginnen om ware heiligheid te bereiken: van en door Hem, Die de Vader voor ons tot heiligmaking heeft gesteld. En de grootste zondaar, wiens boze lusten over hem heersen, mag vol vertrouwen deze manier van heiligmaking betrachten. Want deze manier zal nooit falen, omdat God dit plan Zelf tot dit doel heeft uitgedacht.

4. Door de val is de mens sterfelijk geworden. Onderworpen aan veel lichamelijke zwakheden en gebreken. En hij moet tenslotte naar het graf, de plaats die voor alle levenden is aangewezen. Het verstand heeft hiervoor geen oplossing kunnen vinden. De geleerden van Athene spotten met de wederopstanding. De Sadduceeën onder de Joden ontkenden de wederopstanding. Door oppervlakkige indrukken hebben de niet-wedergeboren mensen de leer van de wederopstanding aangenomen; in het bijzonder van een gelukzalige opstanding. Zij kennen geen andere manier om deel aan deze opstanding te verkrijgen dan door de werken die zij doen om rechtvaardig en heilig te zijn. En omdat die werken onvoldoende zijn om rechtvaardig en heilig te worden, zijn ze dus ook onvoldoende ter verkrijging van de wederopstanding. Met al hun pogingen zonder Christus blijven zij onder de last van zonde en schuld. De banden van de dood waarmee de tweede dood hen in de hel wil werpen als zij op de jongste dag uit hun graven worden opgewekt, houden hen gevangen.

De zaligheid van een mens kan niet volkomen zijn zonder een geneesmiddel hiervoor. Daartoe is Christus tot 'verlossing' geworden. Hij zal Zijn volk op de bestemde tijd verlossen van de ellende en dood, wat in Rom. 8: 23 de verlossing van ons lichaam wordt genoemd. Op dezelfde manier spreekt Hij over Zichzelf als "de opstanding en het leven" (Joh. 11: 25). De verlossing is dus in Hem, omdat Hij door Zijn wederopstanding de dood en de macht van het graf overwonnen heeft. En Hij heeft dat gedaan als een gewoon mens, waardoor Hij de zalige opstanding verzekert van allen die in Hem zijn. Als wij ooit ons hoofd boven deze wateren willen verheffen, moeten wij tot Hem gaan.

II Allen die deel hebben aan deze zaligheid, moeten daar deel aan hebben in Hem, door de vereniging met Hem. "Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus", enz.

Zoals de stam leven, kracht en sap aan de takken verleent, zo is Christus geworden tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing voor allen die in Hem zijn. Of: voor zondaren die met Hem verenigd zijn. Het sap van de stam wordt niet overgedragen aan takken die niet tot de stam behoren. Christus is alleen tot wijsheid geworden voor degenen die in Hem zijn. Hij is de Zaligmaker van Zijn lichaam. En als leden van Zijn lichaam moeten wij deel hebben aan Zijn zaligheid.

Toen de zondvloed over de oude wereld kwam, waren degenen die buiten de ark waren voor korte tijd veilig in het topje van een boom of boven op een berg. Maar niemand van hen was daar tot het laatste toe veilig. Zo kunnen mensen buiten Christus algemene en tijdelijke weldaden van de Heere ontvangen, maar niemand van hen zal de ware wijsheid ontvangen. De eerste Adam en de natuurlijke takken van die stam zijn de verloren wereld. De behouden wereld zijn die takken, die uit de dode stam zijn genomen en de ware wijnstok Christus zijn ingeplant. Dit is dan het belangrijke raadsplan tot redding, dat Christus alles is voor zondaren. Zij moeten allen deel hebben aan Hem. Dit is tegenovergesteld aan ons natuurlijk voorstellingsvermogen; het verheerlijkt vrije genade van God en vernedert onze natuur.

- 1.) Zij kunnen zichzelf niet helpen. Hun hulp is van een ander. Hij is tot wijsheid gemaakt.
- 2.) Zij kunnen ook niet uit zichzelf tot de Helper gaan. Want het is door God, het is door de kracht van Zijn genade dat zij tot Hem worden gebracht. Het is geen werk van de tak zelf, het is de Wijngaardenier Die hen inplant.

Deze woorden hebben de volgende strekking: Gods plan tot rechtvaardiging van een onheilige wereld is, dat zondaren met Christus verenigd worden. Dat zij geheiligd worden uit Hem, Die de Vader gesteld heeft tot rechtvaardigmaking. Vereniging met Christus is de enige weg hiertoe. Als bewijs van deze leer dienen Rom. 7: 4, Joh. 15: 5 en Gal. 2: 20.

- a. Nu zal ik iets zeggen met betrekking tot de van Christus verkregen *heiligheid*.
- b. Daarna zullen we bezien hoe die heiligheid van Hem verkregen wordt en hoe deze toegepast wordt.

a. *Heiligmaking* is die instelling van hart en leven, die overeenkomstig Gods heilige wet is en Hem behaagt. In dit leven is deze nog onvolmaakt, maar in het toekomstige leven zal de heiligmaking volkomen zijn. Ik zal hier slechts een paar dingen over zeggen.

Ware heiligmaking is allesomvattend in het onderhouden van Gods geboden. Psalm 119: 6 gaat over "het acht geven op al Uw geboden". Een heilig mens maakt ernst met de plichten van beide tafels van de wet. Met zijn plichten aan God, aan zijn naaste en zichzelf. Zij die deze beide scheiden, verklaren van zichzelf dat ze onheilige mensen zijn, die niet voor God kunnen bestaan. Een werelds leven is een zeker bewijs van een werelds hart.

Ware heiligmaking bestaat niet slechts in uiterlijke plichten, maar sluit noodzakelijk innerlijke gehoorzaamheid van de ziel aan de wil van God in. Uiterlijke daden van vroomheid en barmhartigheid zonder heilige verootmoediging bestempelen een mens nooit tot een heilig mens.

Het hart moet een aan God gewijde tempel zijn, waarin liefde en vrees wonen. Waarin een zich verheugen in God, ootmoed, lankmoedigheid en al die andere kenmerken van de persoonlijke Godsvreze gevonden worden. Het hart van een heilig mens is niet langer een woonplaats van de duivel, waar de gedachten de vrije loop hebben en waar boze lusten de overhand hebben. "Ik haat de kwade ranken, maar heb Uw wet lief" (Ps. 119: 113). Het hart van een heilig mens is door God omtuind, als een tuin voor de Heere. En hoewel het hart niet vrij is van onkruidzaden, is de heilige mens wel voortdurend bezig die uit te roeien. In de ware heiligmaking is er een buigen, het hart is geneigd tot gehoorzaamheid aan God. De geest, dat wil zeggen de nieuwe natuur, heeft zijn begeerten, net als de wil van het vlees (Gal.5:17).

Door de val van Adam heeft het menselijk hart een verkeerde gezindheid gekregen, een neigen tot het kwade (Rom.8:7, Hos.11:7). Maar nu, in de heiligmaking, wordt het hart anders gezind, gericht op God en godsvrucht (2 Thess.3:5). Net als de naald van een kompas zich naar het noorden richt, neigt het hart dat door goddelijke genade geraakt is, zich tot God en Christus. De daden die zonder deze genade zijn verricht, zijn geen heilige daden. Ze kunnen God niet behagen. Hij Die het hart doorgrondt, heeft geen behagen in die gehoorzaamheid, waar het hart niet als vanzelf naar uitgaat. Het is slechts gedwongen gehoorzaamheid en God haat een onvolkomen offer.

Zoals de liefde tot God de hoofdsom van de wet is, is liefde de vervulling van de wet. Dus loopt de liefde als een draad door al de godsdienstige plichten om er de smaak van heiligheid aan te geven (Hebr. 6: 10). Al zou een mens al zijn goederen aan de armen geven en dat zonder deze liefde, dan baat het hem niets. Waar eigenliefde het hoofdbeginsel is, ziet God de plichten als alleen op de mens gericht, en niet op Hem. Heilige plicht is als de gehoorzaamheid van een kind dat zijn vader liefheeft en hem daarom onderdanig is. Niet als de gehoorzaamheid van een knecht die zichzelf liefheeft en voor zijn loon werkt.

Ware heiligheid wordt beïnvloed door het gebod van God. Gods wil is niet alleen de leefregel maar ook de oorzaak van een heilig leven. Een mens moge alles wat de Bijbel zegt voor waar aannemen, maar als hij dat niet aanvaardt omdat God het gezegd heeft, maar om andere redenen, is dit aanvaarden niet uit het geloof. Want het geloof is een goedkeuren van het goddelijk getuigenis. Als een mens dus een goede daad doet, maar niet omdat God het gezegd heeft, is deze daad geen heilige handeling.

Ware heiligheid heeft als voornaamste oogmerk God te verheerlijken. Hij Die de Bron van alle goed is, moet noodzakelijk ook het einddoel daarvan zijn. En God Die het hoogste Goed is, heeft Zichzelf boven alles lief en handelt voor Zichzelf. Daaruit volgt dat heilige personen God zullen liefhebben boven alles en tot Zijn eer en glorie zullen handelen, omdat zij deelgenoten van de goddelijke natuur zijn. De goddelijke natuur zal altijd bezig zijn om God boven alles groot te maken. Heiligmaking heeft tot gevolg, dat het menselijk handelen zich steeds op God richt; de heiligmaking heeft de overhand op het zondige vlees. Het ontbreken hiervan ontsiert het leven en de daden van een mens, omdat ze niet heilig maar zelfzuchtig zijn.

Ware heiligmaking omvat alles. Heiligmakende genade werkt door in heel het bestaan en wezen van de mens. Het afsterven van de zonde werkt door in heel het leven. *"Die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en de begeerlijkheden"* (Gal. 5: 24).

Gods geboden vormen een ketting met vele schakels. Hij die een schakel ervan naar zich toetrekt, trekt de hele keten naar zich toe. Wie een slang doodt, niet uit bepaalde overwegingen tegen dat dier, maar vanwege een afkeer tegen die diersoort, zal dan ook alle slangen die hij in zijn buurt ziet willen doden. Zo zal ook hij die waarlijk geheiligd is, een afkeer hebben van alle zonden en proberen die zonden te doden. Iedere lust en alle verderf, zelfs de boezemzonde die hij in zich gevoelt, zal hij afleggen en doden. Als er nog een boze lust wordt gespaard, is er geen sprake van ware heiligmaking. Tengevolge van een bepaalde ziekte kan iemand soms de macht over een arm of een been verliezen. Maar als het een dodelijke ziekte was geweest, zou hij de macht over alles hebben verloren.

Levendmaking heeft betrekking op de gehele mens. Toen het lichaam van Christus werd opgewekt, kwam er weer leven in alle leden van Zijn lichaam. Zo is het ook als een ziel wordt opgewekt tot een leven van heiligmaking. Het beeld van God wordt dan weer hersteld in al haar verschijningsvormen. De ziel neemt het gehele juk van Christus op, voor zover zij dat juk kent. Heiligmaking zet een mens dus aan tot het doen van iedere bekende plicht. De heilige mens is heilig in zijn handelen met God en met de mensen. Hij is niet een vrome huichelaar of iemand die oneerlijk is. Hij is heilig als hij alleen is en heilig als hij in gezelschap is. Een mens kan een houten been aandoen of afleggen en er zelfs in snijden als hij dat wil, maar dat kan niet met een levend lid van ons lichaam.

b. Nu wil ik u laten zien *hoe deze heiligheid uit Christus verkregen wordt*, volgens het besluit van oneindige wijsheid tot heiliging van een onheilige wereld.

Allereerst zien we dan dat de Heere de eerste Adam heilig geschapen heeft en in hem het hele menselijk geslacht. Hij gaf aan Adam een heilige natuur, schonk hem de wil om het goede te doen, om God lief te hebben en stelde hem in staat al de geboden te houden. Zo was het menselijk geslacht in Adam vanaf het begin. De kracht hiertoe was in zijn hand gegeven, voor zichzelf en voor het nageslacht dat aan hem en zijn vrouw gegeven zou worden. Dat is de reden waarom wij geloven dat wij allen een heilige natuur zouden hebben, als Adam niet gevallen was.

Door de val verloor Adam het beeld van God, die heilige staat waarin hij geschapen was. Hij werd totaal verdorven met een afkeer van wat goed is. Want door zijn zonde wendde hij zich af van God als het hoogste Goed en maakte zichzelf tot het voornaamste doel. Wat niets anders betekent dan totale afvalligheid. Hij kwam door de zonde onder de vloek en God, het Leven van zijn ziel, verliet hem. Zo bleef Hij achter: dood in de zonde, vervreemd van Gods gunst en heilige invloeden. We zien dus dat de gevallen Adam ons geen andere dan een verdorven natuur kon overdragen. En zo is het hele menselijk geslacht van nature dood in zonden (Gen.5:3), onderworpen aan de straf op de zonde en de vloek die daarover uitgesproken was.

Hieruit blijkt dat een mens zichzelf niet heilig kan maken, omdat zijn natuur totaal verdorven is. Hij zal zijn eigen hart en leven nooit kunnen reinigen. Een gevolg kan namelijk nooit de kracht van zijn oorzaak te boven gaan. Het behaagde God een Middelaar aan te stellen: Zijn eigen Zoon. Hij is aangewezen om de voornaamste te zijn van alle heiligende krachten, in allen die deel aan Hem zouden hebben. Hij maakte de menselijke natuur heilig, zonder smet

en zonder zonde. Die eigenschappen zijn verenigd in de goddelijke natuur van de Zoon. Christus de Godmens was vervuld met de Geest van heiligmaking. Hij ontving een heilig karakter en heiligt daardoor degenen die geestelijk levend gemaakt zijn. En omdat de Middelaar zowel God als mens is, in Wie al de volheid der Godheid lichamelijk woont, kan er nooit sprake zijn van gebrek aan heiligmakende kracht in Hem, Die een volle Fontein is.

Jezus Christus onderging voor de uitverkorenen de straf op de zonden en de vloek daarover. Hun zonden waren op Hem, totdat Hij erdoor tot het stof van de aarde werd gebracht. Dit onderging en leed Hij als een gewoon mens. Zo kan de apostel ons zeggen in Rom. 6: 6 dat "onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde teniet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen".

Waar de straf op de zonde en de vloek weggenomen zijn, volgt de heiligmaking als vanzelf. Want dat wat de heiligende invloed tegenhield, is weggenomen. Door de verzoening met God is er nu weer geestelijke omgang tussen de hemel en de ziel.

Zoals door de val van Adam het verderf over het hele menselijk geslacht gekomen is, zo is door de dood en opstanding van Christus de heiligmaking van Zijn volk ten volle verzekerd. Maar we kunnen niet werkelijk deel aan Christus' heiligheid hebben, voordat we een geestelijk lichaam in Hem zijn. Evenals we geen deel aan Adams verderf hebben, totdat we een natuurlijk lichaam in hem zijn. Om deze geestelijke verbinding met Christus gestalte te geven, zendt Hij in de tijd der liefde Zijn levendmakende Geest in de ziel, waardoor Hij ons gevangen neemt. Er is dus een passief ontvangen van Christus. De ziel die zo verlevendigd is, gelooft en neemt Christus aan.

Deze vereniging met Christus wordt aan de kant van Christus gewerkt door de Heilige Geest en aan onze kant door het geloof. Een ziel die zo met Hem verenigd is, leeft uit dezelfde Geest der heiligmaking, Die ook in Hem is. Die Geest neemt het uit Hem en geeft het aan Zijn leden. Jezus Christus is de voornaamste woonplaats van de Geest der heiligmaking, omdat Hij het Hoofd van alle heiligen is. Om de heiligen te doen toenemen in heiligmaking, neemt die Geest het steeds weer uit Hem. Totdat zij eindelijk tot de volmaaktheid komen. En geloof is het voornaamste middel voor de omgang tussen Christus en onze ziel. Het leert ons niet langer op onszelf te vertrouwen voor onze heiligmaking. Maar volgens Zijn Woord, steunt het daarvoor geheel op Hem. "Want wij zijn de besnijding, wij die God in den Geest dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen" (Fil. 3: 3). De enige grond voor dit vertrouwen is Zijn woord.

Laten we nu letten op *de absolute noodzaak van heiligmaking*.

In de diepte van Zijn oneindige wijsheid maakte God een plan tot redding van zondaren. Hij had hun zaligheid op het oog, die door de dood van Zijn Zoon aangebracht zou worden. Dit vormt een zeker bewijs dat er geen zaligheid is zonder heiligmaking. Nee, heiligmaking is het voornaamste deel van onze zaligmaking. Zonde brengt meer kwaad met zich mee dan alleen lijden. Er is meer in de zonde dan alleen Gods toorn. Nee, veronderstel dat een mens wel verlost werd van de toorn, maar niet van de zonde, dan zou hij een ellendig schepsel zijn omdat hij niet het beeld van God is. Omdat het geluk bestaat in het 'Gode evengelijk zijn', moet het een ellendige toestand zijn zo van Hem vervreemd te zijn, zoals wij door de zonde zijn geworden.

Te vergeefs zoeken mensen heilig te worden, zonder daarvoor hun toevlucht tot Christus te nemen. Zij die Christus niet kennen, mogen proberen een schaduw van heiligmaking te

bereiken, maar zullen nooit echt zalig worden. En zij die het Evangelie horen, maar de belangrijke opdracht om het Evangelie te geloven en zich met Christus te verenigen nalaten, kunnen hun plichten niet vervullen. Hun gehoorzaamheid is op zijn best een valse gehoorzaamheid.

Het besef van niet heilig te zijn, behoort een zondaar niet te belemmeren om tot Christus te komen. Evenmin als een kwaal u zou verhinderen de hulp van een dokter in te roepen, of kou u zou beletten bij het vuur te gaan zitten. Zij die een mens oproepen tot heiligmaking voordat die mens gelooft, doen net als degene die een kreupele oproept te gaan lopen, voordat hij het geneesmiddel heeft gebruikt.

Het ware geloof komt voor heiligmaking en rechtvaardigmaking tot Christus. Want het geloof moet Christus aannemen, zoals God Hem aanbiedt. En God biedt Hem aan met Zijn heiligheid. Welnu, Hij is tot heiligheid geworden. Daarom komt die ziel die gewillig is Christus en Zijn heiligheid aan te nemen, tot Hem.

Nu nog een woord van opwekking.

Kom tot Christus voor uw heiligmaking. Als u niet heilig bent, zult u nooit de hemel zien. De deur van de hemel is gesloten voor alles wat onheilig is. Voor de onheilige, onreine bokken is een andere plaats bereid. Als u voor uw heiligmaking niet tot Christus vlucht, zult u nooit heilig worden. Hoe is het mogelijk, dat u denkt voorspoedig te kunnen zijn, zolang u iets anders dan God als uw hoogste goed najaagt? U kunt doen wat u wilt om uzelf te verbeteren, u mag uzelf met een eed verplicht hebben heilig te leven, om waakzaam te zijn tegen de zonde. U mag uw hart krachtige indrukken geven van dood en eeuwigheid, maar uit al deze verplichtingen zult u evenmin heiligmaking kunnen voortbrengen als dat u water uit een rots kunt doen stromen. Totdat u gelooft en u verenigt met Christus.

Bedenk dat u zich onder de vloek bevindt zolang u buiten Christus bent. En is het voor de vervloekte boom mogelijk om vruchten van heiligmaking voort te brengen?

Kunt u heilig zijn zonder heilige gedachten? Of kunt u verwachten dat deze tot u zullen komen, anders dan door een Middelaar, door Zijn Geest?

U hebt niets waarmee u uw heiligmaking kunt bewerken. De meest begaafde musicus kan niets beginnen als zijn instrument ontstemd is. Voordat hij genezen is, kan de verlamde niet springen, al wil hij ook nog zo graag. U verkeert onder een totale onmogelijkheid vanwege uw verdorven natuur.

Tot slot, als u tot Christus wilt komen, zult u heilig gemaakt worden. In Hem is een overvloed om u heilig te maken. Kom dan tot de Bron van zaligheid. De grootste van de zondaren kan op deze wijze zalig worden. Wees daarom overtuigd van uw volslagen onmacht om uzelf heilig te maken en ontvang Christus tot heiligmaking, zoals Hij u wordt aangeboden. Alleen op deze wijze zult u heiligheid verkrijgen, in zowel uw hart als uw leven.

Amen.

Achterwoord

Thomas Boston werd geboren in 1676 in het stadje Duns in het zuiden van Schotland. De ouders van Thomas waren zeer godsdienstige en trouwe aanhangers van de presbyteriaanse kerkregering. Het was een tijd van vervolging, omdat het regerende vorstenhuis, de Stuarts, de anglicaanse kerkvorm wilden invoeren. Thomas was nog jong toen hij tot bekering kwam. Hij werd in de gelegenheid gesteld te gaan studeren in de godgeleerdheid aan de universiteit van Edinburgh. In 1699 werd hij predikant te Simprin en van 1707 tot aan zijn dood, in 1732, was hij predikant te Ettrick, een kleine plaats, gelegen in een toen nog onherbergzaam en woest gedeelte van Schotland.

Zijn prediking had grote invloed niet alleen in die plaats zelf, maar in geheel Schotland. Hij had de gaven om op gepaste en heldere wijze de verborgenheden van het Evangelie te verklaren.

Het leven van Boston was niet gemakkelijk, vele tegenspoeden waren zijn deel. Hij had een zwak lichaam en een zwak zenuwgestel. In zijn huiselijk leven moest hij gebukt gaan onder vele kruisen en tegenheden. In 1700 huwde hij met Katharine Brown, een vrouw met vele goede eigenschappen en talenten. Van de tien uit dit huwelijk geboren kinderen stierven er zes op hele jonge leeftijd. Het was een zeer smartelijke weg die Thomas en Katharine moesten gaan, hoewel zij daarin veel getroost werden. Toch kwam hij niet in opstand, hij mocht met Paulus roemen in de verdrukking. Door de verdrukking heen mocht hij, gedreven door de liefde van Christus, heenwijzen naar het Licht, Jezus Christus, dat gekomen is in een duistere wereld.